

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13CoCsp/11/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8220201909
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8220201909.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu R. T. D., D. so sídlom G. X., XXX XX J., W.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému C. J., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D. XXX, XXX XX C., o zaplatenie 167,25 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 4Csp/59/2020-62 zo dňa 29. decembra 2020, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:
„I. Súd žalobu zamietá.

II. Súd žalovanému voči žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 4, 5, § 54 ods. 1, 2, § 39, § 524, § 525, § 526 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, § 1 ods. 2, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, § 89 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok z 09.12.2019, § 497, § 261 ods. 3 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 132 ods. 1, 2, § 297 písm. b), § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu D. D. a žalovaný uzavreli dňa XX.XX.XXXX X. o bežnom účte, ktorej predmetom bolo zriadenie účtu v banke a poskytnutie povoleného prečerpania k účtu. Listom zo dňa 14.04.2018 mal postupca odstúpiť od zmluvy na základe ktorej banka poskytla a viedla účet, pričom v prípade nezaplatenia ho upozornila, že bude pohľadávku vymáhať súdnou cestou. Listom zo dňa 10.12.2019 postupca oznámil žalovanému, že pohľadávku z kreditnej karty na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok spolu s príslušenstvom postúpil dňa 09.12.2019 na žalobcu. Zaslanie týchto výziev a oznámení banky (predovšetkým konkrétny deň ich zaslania) ani konkrétny deň ich doručenia žalobca v konaní netvrdil a žiadnym spôsobom ich doručovanie žalovanému ani nepreukazoval.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že zmluva o úvere patrí medzi tzv. absolútne obchody, avšak právny vzťah medzi stranami založený predmetnou zmluvou bolo treba posudzovať i podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Žalobca nepopieral postavenie žalovaného ako spotrebiteľa, ani spotrebiteľský charakter úveru. Ďalej nezistil, že by postúpeniu pohľadávky bránila dohoda, ktorá by bola uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným. Úver bol poskytnutý bankou a vzhľadom na postavenie žalovaného ako spotrebiteľa bolo povinnosťou súdu zistiť, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, rovnako mal povinnosť vykonať ex offo aj súdnu kontrolu zmluvy, či neobsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to aj napriek nečinnosti žalovaného. Preskúmaním okolností dospel k záveru, že žalobca síce preukázal existenciu ním pripojených výziev právneho predchodcu na úhradu omeškaných splátok, resp. celého dlhu z čerpaného úveru, ako aj existenciu odstúpenia od zmluvy, avšak ani pri jednej z týchto ním doložených listín netvrdil a ani nepreukazoval dátum odoslania ktorejkoľvek z nich a ani dátum ich účinného doručenia žalovanému. Uviedol, že pre posúdenie dodržania lehoty 90 dní ustanovenej v § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné, aj tvrdiť, kedy boli pripojené výzvy žalovanému postupom skutočne zasielané, a hlavne, kedy boli tieto žalovanému doručené, čo v danom prípade žalobca netvrdil a ani nepreukázal. Podľa názoru súdu tak nie je možné dôjsť k bezpečnému záveru o tom, kedy začala žalovanému plynúť lehota 90 kalendárnych dní od skutočného upozornenia na jeho omeškanie, resp. či k takémuto upozorneniu zo strany veriteľa vôbec došlo. Zo strany žalobcu tak neboli tvrdené a ani preukázané zákonom vyžadované podmienky pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, predovšetkým dodržanie lehoty 90 kalendárnych dní od upozornenia spotrebiteľa - klienta na omeškanie, ktorá je pre klienta určená na plnenie svojho dlhu, aby sa tak vyhol prípadnému postúpeniu takejto pohľadávky na iný nebankový subjekt. V konaní sa tým nepreukázali podmienky platného postúpenia predmetnej pohľadávky na postupníka, t.j. žalobcu, ktorý nie je bankou, a preto je právny úkon žalobcu a jeho právneho predchodcu neplatný pre obchádzanie zákona. Za irelevantné je potrebné považovať, s akou sumou bol žalovaný v omeškaní, ak nebolo preukázané zaslanie a ani doručenie žalobcom predložených listín/výziev a ani uplynutie zákonom stanovenej lehoty na zaplatenie dlhu, za účelom možnosti splnenia dlhu pred jeho postúpením. Písomná výzva je totiž faktickým úkonom, ktorý je nevyhnutnou podmienkou možnosti ďalšieho právneho úkonu a v prípade, ak tento faktický úkon nebol preukázateľne vykonaný a doručený žalovanému, nemôže byť v tejto časti platná ani zmluva o postúpení, z ktorej žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitímáciu. Vychádzajúc z uvedeného, žalobu voči žalovanému ako nedôvodnú zamietol.

5. O trovách konania rozhodol tak, že žalobu zamietol, preto má žalovaný voči žalobcovi právo na náhradu trov konania. Nakoľko ale so žalovaným nekonal, keďže sa ani nevyjadril k žalobe, žiadne trovy mu v konaní nevznikli, a preto právo na náhradu trov konania žalovanému nepriznal.

6. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, a to v celom rozsahu. Odvolanie podal z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, nesprávnych skutkových zistení a z dôvodu, že nesprávnym procesným postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V prvom rade poukázal na to, že súd rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle § 297 Civilného sporového poriadku, ktoré je potrebné vykladať tak, že ak žalovaný nespochybnil tvrdenia žalobcu a podľa súdu sú tieto tvrdenia preukázané, tzn. že skutkové tvrdenia neboli sporné, potom žalobe vyhovie bez nariadenia pojednávania. Avšak v prípade, ak sú skutkové tvrdenia sporné, potom nie sú splnené podmienky pre rozhodnutie bez nariadenia pojednávania. Rozhodnutie súdu je teda podľa jeho názoru nesprávne, resp. vychádza z nesprávneho procesného postupu, pretože nemohol žalobu zamietnuť bez toho, aby vo veci nenariadil pojednávanie. Ďalej namietal, že súd v danom prípade nevyslovil predbežné právne posúdenie veci, neprezentoval pred stranami žiadnu skutočnosť ako spornú, čím nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov, na základe čoho mu odňal možnosť konať pred súdom. V tejto súvislosti poukázal aj na viaceré rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. K splneniu podmienok pri postúpení pohľadávky uviedol, že v konaní bolo celkom nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky pôvodný veriteľ dodržal všetky podmienky, ktoré mu ust. § 92 ods. 8 zákona ukladá. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v omeškaní najneskôr od 17.02.2017, kedy naposledy titulom úveru uhradil postupcovi plnenie vo výške 257,90 Eur, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo dňa 09.12.2019). Žalovaný bol v omeškaní viac ako 365 dní a zároveň bolo preukázané, že bol postupom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iného aj výzvami zo dňa 19.06.2017, 14.04.2018 a 22.08.2019. Uviedol, že tieto tvrdenia bolo potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

nakoľko bolo preukázané, že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Nepopieral postup súdu v zmysle § 295 Civilného sporového poriadku, avšak v žiadnom prípade sa nestotožnil s postupom vo veci konajúceho súdu, ktorý de facto popieral skutkové tvrdenia strán sporu (žalobcu), ktoré bolo potrebné považovať za nesporné. Ak mal súd pochybnosti o jeho skutkových tvrdeniach, mohol ho napr. dopytovať na vyjadrenie sa k ním uvedeným skutkovým tvrdeniam, prípadne ho mohol dopytovať ohľadne predloženia dôkazov. Mal za to, že ochrana spotrebiteľa, ktorú súd zrejme hodlal dosiahnuť je v konečnom dôsledku takou ochranou, ktorá poškodzuje spotrebiteľov, pretože žalovaný sa dostáva do stavu právnej neistoty, kto je jeho veriteľom a komu má vlastne svoj dlh plniť, aby dosiahol napr. výmaz z úverového registra. Z uvedeného dôvodu považuje napadnuté rozhodnutie za len veľmi zdanlivo ochraňujúce spotrebiteľa. Ohľadom postupu konajúceho súdu poukázal aj na závery uvedené v iných rozhodnutiach krajských súdov, resp. rozhodovacia prax vyšších súdnych autorít. Vzhľadom na uvedené zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania. Na základe vyššie uvedeného žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. ho zruší a vráti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčíslil aj trovy odvolacieho konania.

7. Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

11. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) C.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Súd prvej inštancie v predmetnom prípade nenariadil pojednávanie, pretože mal za to, že sú splnené podmienky v podľa § 297 C.s.p., s čím sa odvolací súd stotožňuje, nakoľko išlo o prípad jednoduchého právneho posúdenia, skutkové tvrdenia strán neboli sporné a hodnota sporu bez príslušenstva neprevyšovala sumu 1.000,- Eur. Vo vzťahu neuvedeniu predbežného právneho posúdenia odvolací súd len poukazuje na to, že v prípade opomenutia takéhoto postupu sa vydaním rozhodnutia vo veci samej sa konvaliduje. V rozhodnutí o veci samej prvoinštančný súd svoje názory oznámi a tým zhojí tento procesný nedostatok a prípadné odňatie práva na spravodlivý súdny proces stranám sporu. Z uvedených dôvodov tento odvolací dôvod naplnený nebol.

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil, aby došlo k naplneniu tejto odvolacej námietky.

13. K námietke o nesprávnom právnom posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka naplnená nebola.

14. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

15. Zákon o bankách predstavuje lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, ktorý čo sa týka inštitútu cesie sprísňuje pravidlá pri postupovaní pohľadávok z bánk na iné subjekty. V súvislosti s odvolacou námietkou žalobcu ohľadom postúpenia úveru z banky na nebankový subjekt, odvolací súd rovnako poukazuje na skutočnosť, že v zmysle uvedeného ustanovenia môže byť predmetom postúpenia iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (i) splatnou (dospelé splátky), a to za predpokladu predchádzajúcej (ii) písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky (iii) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

16. Zo znenia ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že druhá obligatórna podmienka pre platnú cesiu bankovej pohľadávky je písomná výzva banky, ktorá má byť klientovi banky doručená a napriek tejto písomnej výzve je klient banky v kvalifikovanom omeškaní (nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní). Až po preukázaní, že klientovi banky bola takáto výzva zo strany banky doručená, prichádza do úvahy postúpenie bankovej pohľadávky, zodpovedajúcej omeškanému záväzku inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Písomná výzva, ktorá spĺňa vymedzené kritériá je základným predpokladom pre cesiu bankovej pohľadávky alebo jej časti na inú osobu. Žalobca a ani jeho právny predchodca však takýto dôkaz v konaní nepredložil, preto je možné uzavrieť, že žalobca nepreukázal splnenie jednej z obligatórných podmienok uvedených v § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Žalobca, resp. jeho právny predchodca síce predložil súdu písomné vyhotovenie Odstúpenia od zmluvy (č.l. 7 a nasl.), Výzvy na úhradu pohľadávky (č.l. 36, 37) a Oznámenie o postúpení pohľadávky (č.l. 38), avšak ani v jednom prípade súdu nepredložil dôkaz o doručovaní predmetných listín žalovanému, resp. dôkaz o ich doručení žalovanému.

17. Podľa ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách ďalej vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7 Zákona o bankách) doslova uvádza: „V odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou.“

18. Odvolací súd uvádza, že pre splnenie podmienky písomnej výzvy bolo nevyhnuté, aby sa predmetná písomná výzva dostala aspoň do dispozičnej sféry žalovaného, teda aby táto bola žalovanému odoslaná a doručená, nepostačujúcim pre splnenie uvedenej podmienky tak bolo len písomné vyhotovenie výzvy. Vzhľadom na to, že žalobca, resp. jeho právny predchodca nijakým spôsobom nepreukázal reálne doručenie písomnej výzvy žalovanému, možno konštatovať, že vyššie uvedená obligatórna podmienka pre platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách nebola splnená. Vzhľadom na uvedené teda možno konštatovať, že predmetná pohľadávka nebola zo strany právneho predchodcu žalobcu platne postúpená, a to má za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, čo správne uviedol súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení.

19. Vecná legitímácia je stav vyplývajúci z hmotného práva. Zákonné podmienky pre postúpenie pohľadávky splatnej za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy už spomínaného ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Z dôvodu, že tieto skutočnosti v prejednávanej veci preukázané neboli súd prvej inštancie správne dospel k záveru že žalobca nemá aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby.

20. Žalobca v podanom odvolaní ešte namietal, že v predmetnom prípade súd prvej inštancie nemohol postupom podľa § 297 C.s.p. rozhodnúť o zamietnutí žaloby, pričom jeho tvrdenia bolo potrebné považovať za nesporné vzhľadom k pasivite žalovaného, k čomu odvolací súd uvádza, že pasivita žalovaného v konaní nemôže mať automaticky za následok povinnosť súdu priznať akýkoľvek žalobcom uplatnený nárok, a to naviac ak ide o konanie, v ktorom vystupuje spotrebiteľ. Napriek skutočnosti, že žalovaný bol v priebehu prvoinštančného konania pasívny, nevyjadril sa k podanej žalobe a ani k ďalším žalobcom predloženým dôkazom, nemožno v konečnom dôsledku dospieť k záveru o nespornosti skutkových tvrdení žalobcu, pretože ani uvedená skutočnosť neznamená, že súd musí rozhodnúť len na základe takto tvrdených skutočností a predložených dôkazov. Samotný Civilný sporový poriadok v prípade spotrebiteľských sporov dáva súdu možnosť vykonať aj tie dôkazy, ktoré neboli spotrebiteľom navrhnuté, a to najmä vtedy, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, pričom súd môže aj bez návrhu takýto dôkaz obstarat' alebo zabezpečiť, čím sa tak sleduje vyrovnanie prirodzene nevyváženého postavenia medzi sporovými stranami, t.j. medzi veriteľom a spotrebiteľom. Skutočnosť, že žalobca v konaní na súde prvej inštancie uviedol svoje tvrdenia a predložil dôkazy, nezabavila súd prvej inštancie preskúmať spotrebiteľskú zmluvu ex offio, teda či táto neobsahuje prípadne aj neprijateľné zmluvné podmienky, ako aj to, či pre postúpenie pohľadávky boli splnené zákonom predpísané podmienky.

21. Odvolací súd poukazuje na to, že povinnosť tvrdenia sa prejavuje ako procesná povinnosť pravdivo a úplne opísať všetky rozhodujúce skutkové okolnosti daného prípadu. V prípade, že nedôjde k dodržaniu tejto povinnosti, následkom je neunesenie bremena tvrdenia v civilnom procese. Primárne by jednoznačne mali byť všetky relevantné a rozhodujúce skutkové tvrdenia žalobcu uvedené v samotnej žalobe. Úlohou súdu v kontradiktórnom spore je povinnosť zisťovať skutkový stav iba v miere primeranej procesnej aktivity sporových strán. Samotné ust. § 297 písm. b) C.s.p. je formulované prostredníctvom troch spoločných znakov, a to: (i) jednoduché právne posúdenie veci, (ii) nespornosť skutkových tvrdení strán a (iii) výška zákonného cenzusu. Vec sama kritérium bagateľného cenzusu spĺňala, rovnako spĺňala kritérium jednoduchého právneho posúdenia veci, keďže nárok uplatňovaný žalobcom mal označený hmotnoprávny základ. Čo sa týka tretieho kritéria, a to nespornosti skutkových tvrdení strán, aj toto kritérium bolo naplnené, keďže samotný žalovaný skutkové tvrdenia zo strany žalobcu nerozporoval. Uvedené tretie kritérium v zásade nekonštatuje, či nesporné skutkové tvrdenia strán, majú byť aj substancované, resp. do akej miery má dôjsť k ich konkretizovaniu. Cieľom týchto znakov ust. § 297 písm. b) C.s.p. je, aby pojednávanie nebolo potrebné nariaďovať v zásade v takých sporoch, kde nie je nevyhnutné prejednávať argumenty strán týkajúce sa posúdenia samotného sporu. Pokiaľ žalobca zanedbal svoju povinnosť tvrdenia, vyššie uvedeným procesným postupom súdu prvej inštancie nedošlo k neprípustnému odchyleniu sa od zásady bezprostrednosti a ústnosti pri prejednaní veci.

Odvolací súd v tomto smere ešte poukazuje na závery uznesenia Ústavného súdu SR z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019 v zmysle ktorých „pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok. Všeobecný súd nemôže vyvodzovať právne účinky zo zanedbania procesnej povinnosti protistrany poprieť tvrdenia žalobcu, ak žalobca samotný zanedbal svoju povinnosť tvrdenia. Povinnosť strany sporu tvrdiť má pritom kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 CSP - procesné povinnosti a procesné bremená)“. Túto odvolaciu námietku preto vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

22. K námietke žalobcu, že v predmetnom prípade absentovalo aj predbežné právne posúdenie odvolací súd uvádza, že predbežné právne posúdenie má zamedziť prekvapivosti rozsudku z dôvodu, aby bol postup súdu pre strany v konaní transparentný a predvídateľný. Uvedená požiadavka je tak prejavom zásady kontradiktórnosti konania, keď je zároveň kladený väčší dôraz na zodpovednosť strany za jej vlastnú procesnú aktivitu a za rovnako transparentné substancovanie skutkových tvrdení a dôkazných návrhov. Pre využitie práva strany na predbežné právne posúdenie je potrebné, aby strana využila svoje oprávnenie a zúčastnila sa na pojednávaní. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú túto odvolaciu námietku, pretože súdu uviesť predbežné právne posúdenie má súd povinnosť v zmysle ust. § 181 ods. 2 C.s.p. vykonať na prvom pojednávaní. V danom prípade súd prvej inštancie nenariadil pojednávanie, nakoľko mal splnené procesné podmienky na verejné vyhlásenie rozsudok podľa § 297 písm. b) C.s.p., preto táto odvolacia námietka naplnená byť nemohla. Odvolací súd v tomto smere zároveň poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/17/2017, v zmysle ktorého ku zhojeniu uvedeného nedostatku dochádza samotným rozhodnutím súdu prvej inštancie, v dôvodoch ktorého v zmysle § 220 ods. 2 C.s.p. je súd povinný o.i. uviesť, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Náprava prípadného nesprávneho postupu súdu prvej inštancie v tomto smere je daná tiež možnosťou podania odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorý žalobca v predmetnej veci aj využil.

23. Správne mu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

24. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý bol však v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril a zo spisu mu žiadne preukázateľné trovy odvolacieho konania nevyplývajú, ani si ich neuplatnil. V odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi nemohla byť priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Súd preto vyslovil, že stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Správnosť takého rozhodnutia vyplýva aj z rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo/544/2015.

26. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).